

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové v právní věci

žalobce:	J. N. bytem XXX
proti žalované:	Exekutorská komora České republiky sídlem Anglická 20, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí prezidenta Exekutorské komory České republiky ze dne 1. 9. 2025, č. j. InfZ 11/2025-6,

takto:

- I. Rozhodnutí prezidenta Exekutorské komory České republiky ze dne 1. 9. 2025, č. j. InfZ 11/2025-6, a rozhodnutí Exekutorské komory České republiky ze dne 15. 7. 2025, č. j. InfZ 11/2025-2, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou správní žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí prezidenta Exekutorské komory České republiky, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Exekutorské komory České republiky ze dne 15. 7. 2025, č. j. InfZ 11/2025-2, jímž byla odložena žalobcova žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „ZSvInf“). Žalobce se žádostí o informace domáhal sdělení následujících informací:
 - a) *Jaký obrat měla EK ČR za rok 2024?*
 - b) *Jaký byl celkový příjem EK ČR za rok 2024 plynoucí z plateb za dotazy do centrální evidence exekucí vedené a provozované EK?*
 - c) *Kolik bylo celkem za rok 2024 provedeno placených dotazů do centrální evidence exekucí EK ČR?*
 - d) *Kolik bylo celkem zákazníků, kteří měli za rok 2024*
 - i. *víc než milion dotazů,*
 - ii. *víc než 10 tisíc dotazů?*
 - e) *Kolik dotazů měli za rok 2024 jednotliví zákazníci, kteří v roce 2024 přesáhli milion dotazů do centrální evidence exekucí? S přihlédnutím k případné úvaze o ochraně jejich údajů uvádím, že mi postačuje, když budou sděleny počty dotazů připadajících na jednotlivé zákazníky bez jejich identifikace.*
2. Žalovaná žádost žalobce prvostupňovým rozhodnutím odložila s odůvodněním, že nepatří mezi povinné subjekty pro poskytování informací v rozsahu požadovaném žadatelem. Podle žalované se požadované informace netýkají výkonu veřejné správy, neboť Exekutorská komora nehospodáří s veřejnými prostředky a v tomto rozsahu má postavení srovnatelné s obchodní korporací. Žalovaná uzavřela, že poskytování informací o jejím hospodaření a příjmech nepodléhá její informační povinnosti.

II.

Obsah žaloby

3. Žalobce namítl, že závěry žalované jsou nesprávné, neboť vedení centrální evidence exekucí je výkonem veřejné správy výslovně svěřeným žalované zákonem, a to včetně oprávnění vybírat poplatek za poskytování výpisů. Podle žalobce jsou požadované informace svou povahou neoddělitelně spojeny s touto veřejnoprávní činností a jejich neposkytnutí je tak v rozporu s právní úpravou. Tvrdí rovněž, že žalovaná se s jednotlivými položkami jeho žádosti nevypořádala konkrétně, ale rozhodla paušálně, čímž způsobila nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že žalovaná nevyložila, jaké konkrétní obchodní tajemství by poskytnutím některých údajů bylo zasaženo. Žalobce podotkl, že v hlavičce obou rozhodnutí je uveden Mgr. Libor Vaculík, tudíž fakticky v obou instancích rozhodovala tatáž osoba.

4. Žalobce uzavřel, že žalovaná je povinným subjektem ve vztahu k informacím spojeným s výkonem zákonem svěřené pravomoci, přičemž příjem za poskytování údajů z centrální evidence exekucí má veřejnoprávní povahu. Z těchto důvodů navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí obou stupňů a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k podané žalobě

5. Žalovaná se vyjádřila, že žaloba není důvodná s odkazem na dvojí postavení komory – na jedné straně veřejnoprávní při výkonu zákonem svěřených pravomocí, na straně druhé soukromoprávní při zajišťování svého provozu, financování a poskytování služeb, které nejsou výkonem veřejné moci. Žalovaná uvedla, že podle § 2 odst. 5 ZSvInf je povinna poskytovat pouze takové informace, které bezprostředně souvisejí s výkonem veřejné správy. Odkázala na důvodovou zprávu a odbornou literaturu, podle nichž je účelem tohoto ustanovení omezit informační povinnost profesních samosprávných komor vzhledem k jejich nezávislému financování. Zdůraznila, že centrální evidence exekucí je financována výlučně z prostředků žalované, nikoliv z prostředků veřejných rozpočtů, a že cena za poskytované údaje je regulována obdobně, jako je tomu u jiných soukromých subjektů podléhajících cenové regulaci.
6. Žalovaná poukázala na to, že údaje požadované žalobcem – obrat komory, příjmy z plateb za přístup k centrální evidenci exekucí, počty placených dotazů, struktura zákazníků a podobné informace – mají charakter údajů o jejím hospodaření. Podle žalované jde výlučně o sféru soukromoprávní, která nesouvisí s vrchnostenským výkonem veřejné moci a není tak předmětem informační povinnosti. Dodala, že žalobcem zvolená struktura dotazů fakticky směřuje ke zjištění výše jejích příjmů, což zákon výslovně chrání před povinností zveřejnění.
7. Nadto odmítla argument žalobce, že její monopolní postavení při vedení centrální evidence exekucí zakládá veřejnoprávní charakter požadovaných údajů. V této souvislosti rozlišuje mezi samotným charakterem evidence jako veřejného seznamu a hospodářskými aspekty jejího provozu, které zůstávají soukromé. Odkázala rovněž na judikaturu, podle níž veřejná povaha určité činnosti automaticky nečiní veřejnými veškeré informace s ní spojené.
8. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že oba správní orgány rozhodly srozumitelně a v logických souvislostech. Zdůraznila, že všechny žádostní body směřovaly do téže roviny – do hospodaření komory – a proto byly posouzeny společně. Ohradila se i proti tvrzení, že obě rozhodnutí vydala tatáž osoba, když vyjasňuje, že Mgr. Libor Vaculík byl pouze odpovědným pracovníkem za vyhotovení rozhodnutí, nikoliv rozhodující autoritou.
9. Žalovaná proto konstatovala, že žaloba je nedůvodná, neboť žalobce požaduje informace, na něž zákon nepřiznává právo. Trvá na tom, že požadované údaje spadají do její výlučné soukromoprávní sféry, a proto je nemůže poskytovat. Navrhla proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a uložil žalobci povinnost nahradit žalované náklady řízení.

IV.

Replika žalobce

10. Žalobce ve své replice reagoval na vyjádření žalované a předně uvedl, že napadené rozhodnutí prezidenta Exekutorské komory ČR není pouze nezákonné, nýbrž nicotné. Podle žalobce totiž prezident žalované vůbec nebyl oprávněn rozhodnout o jeho stížnosti podané proti odložení žádosti o informace. Zdůraznil, že § 16a odst. 4 ZSvInf vyžaduje, aby stížnost posuzoval „nadřízený orgán“, avšak prezident Exekutorské komory mezi nadřízené správní orgány ve smyslu § 178 správního řádu nepatří.

11. Žalobce vysvětlil, že žádné z kritérií uvedených v § 178 správního řádu nelze na vztah mezi tajemníkem a prezidentem komory aplikovat, a proto je nutné postupovat podle § 20 odst. 5 ZSvInf, podle něhož v takových případech rozhoduje Úřad pro ochranu osobních údajů. Na podporu svého závěru odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2022, č. j. 5 A 136/2020-58, a ze dne 27. 4. 2023, č. j. 10 A 49/2020-92, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020-42, které se v obdobných věcech vyslovily shodně. Z toho dovodil, že rozhodnutí prezidenta žalované bylo vydáno orgánem absolutně věcně nepřislušným a je tudíž nicotné, což brání meritornímu přezkumu věci.
12. Nad rámec této základní námitky žalobce z procesní opatrnosti doplnil, že i při posouzení po věcné stránce je argumentace žalované mylná. Proti tvrzení, že poskytování údajů z centrální evidence exekucí představuje soukromoprávní činnost komory, postavil žalobce judikaturu Městského soudu v Praze. Ten v rozsudku ze dne 20. 10. 2017, č. j. 6 A 169/2013-28, uzavřel, že provozování centrální evidence exekucí není podnikáním, neboť žalovaná nemůže samostatně ovlivňovat poptávku, nemůže tuto činnost ukončit a vykonává ji z pověření zákona, přičemž výše odměny je určena vyhláškou. Jedná se tedy o veřejnou službu uloženou zákonem, jejímž účelem není tvorba zisku.
13. Žalobce dále uvedl, že i kdyby soud přistoupil k meritornímu posouzení věci, měla by být aplikována předchozí rozhodovací praxe, která v obdobných případech nařídila žalované požadované informace poskytnout. Změna právního názoru podle něj není odůvodněna, neboť změna právní úpravy se dotkla pouze rozsahu informační povinnosti, nikoli samotné povahy činnosti komory při vedení centrální evidence exekucí.
14. Žalobce tak uzavřel, že napadené rozhodnutí je nicotné pro absenci věcné příslušnosti rozhodující osoby, a proto musí být bez dalšího zrušeno. Současně zopakoval, že i věcně žádal informace vztahující se k výkonu veřejné správy, k jejichž poskytnutí je žalovaná povinna.

V.

Duplika žalované

15. Žalovaná shrnula, že žalobce staví námitku nicotnosti na tvrzení, podle něhož prezident Komory není nadřízeným orgánem ve smyslu ZSvInf, a proto nebyl oprávněn rozhodnout o stížnosti žalobce proti odložení žádosti o informace. Žalovaná však zdůraznila, že žalobce zcela pominul pozdější změnu právní úpravy účinnou od 1. 1. 2022, kdy byl do exekučního řádu vložen § 112 odst. 1 písm. f). Toto ustanovení výslovně svěřilo prezidentovi Komory pravomoc rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím Komory vydaným ve správním řízení, a to včetně rozhodování o žádostech podle ZSvInf. Podle žalované je tedy prezident Komory nadřízeným orgánem ve smyslu § 178 správního řádu. V projednávané věci bylo rozhodnutí v prvním stupni vydáno v červenci 2025, tedy již po účinnosti citované novely, a proto měl prezident Komory plnou věcnou příslušnost k vydání napadeného rozhodnutí. Námitku nicotnosti považuje za nedůvodnou.
16. Druhou oblastí polemiky je žalobcův názor, že poskytování údajů z centrální evidence exekucí není činností soukromoprávní povahy. Žalovaná uvedla, že nikdy netvrdila opak – neoznačila vedení centrální evidence exekucí za soukromoprávní. Podle jejího stanoviska je naopak soukromoprávní povahy pouze okruh informací, které žalobce požaduje, tedy především údaje o příjmech a obratu žalované související s poskytováním dat z centrální

evidence exekucí. Zde žalovaná odkázala na § 2 odst. 5 ZSvInf a vysvětlila, že profesní komora, která nehospodář s veřejnými prostředky ani veřejným majetkem, není povinna poskytovat informace o svém hospodaření. V této souvislosti připomíná, že veřejnoprávní povaha ZSvInf neimplikuje veřejnoprávní povahu všech informací, které s ní souvisejí; tuto dvojí povahu informací již dříve připustila judikatura.

17. Žalovaná dále uvedla, že žalobcem citovaný rozsudek z roku 2017 není na věc použitelný, neboť se zabýval problematikou obchodního tajemství, nikoli povinností profesní komory poskytovat informace o svém hospodaření. Žalovaná proto považuje argumentaci žalobce za nepřiléhavou a vychýlenou z kontextu.
18. Žalovaná uzavřela, že postupovala v souladu se zákonem, když žádost žalobce odložila a navrhla, aby soud žalobu zamítl a uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení.

VI.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovanou.
21. Podle § 2 odst. 1 ZSvInf *[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
22. Podle § 2 odst. 2 ZSvInf *[p]ovinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.*
23. Podle § 2 odst. 5 ZSvInf *[p]rofesní samosprávné komory poskytují podle tohoto zákona pouze informace vztahující se k výkonu veřejné správy, který jim byl svěřen zákonem.*
24. Podle § 14 odst. 5 písm. c) ZSvInf *[p]ovinný subjekt posoudí žádost a) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.*
25. Podle § 16a odst. 3 písm. a) ZSvInf *[s]tížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne [doručení sdělení podle § 6, § 14 odst. 5 písm. c) nebo § 17 odst. 3.*
26. Podle § 16a odst. 4 ZSvInf *[o] stížnosti rozhoduje nadřízený orgán.*

27. Podle § 20 odst. 5 ZSvInf [n]elze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.
28. Podle § 178 odst. 1 správního řádu [n]adřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.
29. Podle § 112 odst. 1 písm. f) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, [prezident komory] rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutí Komory vydaných ve správním řízení; ustanovení o rozkladových komisích se použije obdobně.
30. Podle § 125 odst. 4 věta první exekučního řádu [c]entrální evidence exekucí je veřejným seznamem v části tvořené zapsanými údaji, které nebyly vymazány, a neveřejným seznamem v části tvořené vymazanými údaji.
31. Podle § 125 odst. 5 exekučního řádu [c]entrální evidence exekucí je vedena, provozována a spravována Komorou.
32. Podle § 125 odst. 8 exekučního řádu [n]estanoví-li se dále jinak, náleží za poskytnutí údajů z veřejné části centrální evidence exekucí komoře odměna, kterou stanoví ministerstvo vyhláškou.
33. Soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nicotnosti. Související judikatura Městského soudu v Praze (tj. rozsudky ze dne 27. 6. 2023, č. j. 5 A 136/2020-96; ze dne 27. 4. 2023, č. j. 10 A 49/2020-92), na niž odkázal žalobce, vycházela ze znění exekučního řádu před 1. 1. 2022, tj. tehdy v § 112 odst. 1 nebyla založena pravomoc prezidenta Exekutorské komory rozhodovat o odvolání ve správních řízeních. Za takové situace nezbylo než přistoupit k subsidiární pravomoci Úřadu pro ochranu osobních údajů, protože nadřízený orgán nebylo možné určit dle § 178 správního řádu.
34. Nyní je ovšem situace odlišná, v § 112 odst. 1 písm. f) exekučního řádu je explicitně uvedena pravomoc prezidenta Exekutorské komory rozhodovat o odvoláních ve správních řízeních. Lze tedy určit nadřízený správní orgán podle § 178 odst. 1 správního řádu, tj. orgán, který rozhoduje o odvolání, jímž je prezident Exekutorské komory. Odkaz žalobce na jím citovanou judikaturu týkající se příslušnosti odvolacího orgánu je anachronický a napadené rozhodnutí není nicotné.
35. Na tomto závěru nic nemění, že v projednávané věci žalobce nepodal odvolání, nýbrž stížnost podle § 16a ZSvInf. Pro řízení o stížnosti je podle § 16a odst. 4 ZSvInf příslušný nadřízený orgán. Ten se určí podle § 178 správního řádu. Jestliže zvláštní zákon svěřuje prezidentovi Komory rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím Komory vydaným ve správním řízení, je prezident Komory orgánem, který je pro účely § 178 odst. 1 správního řádu nadřízeným správním orgánem Komory. Teprve pokud by takový orgán nebylo možné určit, nastoupila by subsidiární působnost Úřadu pro ochranu osobních údajů podle § 20 odst. 5 ZSvInf.
36. Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, z jakého důvodu správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně

provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Na určitou námitku pak může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení minimálně implicitně vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, přičemž o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomeneli správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Městský soud pro úplnost uvádí, že „zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení jsou pak všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení vnímána jako jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, „nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).“.

37. V nyní posuzované věci obě rozhodnutí jsou založena na zřetelném právním názoru, že žalovaná je ve vztahu k požadovaným informacím mimo rozsah své informační povinnosti, neboť požadované údaje se podle ní týkají jejího hospodaření, nikoli výkonu veřejné správy. Tento právní názor je podle soudu, jak dále vyplýne, nesprávný, nikoli však nepřezkoumatelný.
38. Žaloba je důvodná.
39. Klíčovou právní otázkou je, zda okruh žalobcem požadovaných informací spadá do § 2 odst. 5 ZSvInf, konkrétně zda se jedná o informace vztahující se k výkonu veřejné správy. Rozhodnou otázkou je, jakou povahu má vedení centrální evidence exekucí, resp. odměna, kterou za položené dotazy žalovaná přijímá.
40. Žalovaná je v postavení veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 ZSvInf, její povinnost poskytovat informace je zúžena v odst. 5 téhož ustanovení tak, že se povinnost poskytování informací vztahuje pouze na informace vztahující se k zákonem svěřenému výkonu veřejné správy. Není proto relevantní konstrukce správních orgánů obou stupňů, že Exekutorská komora není subjektem rozhodujícím o právech právnických či fyzických osob ve smyslu §

2 odst. 2 ZSvInf, protože povinnost žalované poskytovat informace vyplývá již z § 2 odst. 1 ZSvInf. Žalovaná totiž splňuje převážnou většinu znaků veřejnoprávní instituce podle nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, konkrétně se jedná o zákonem zřízenou instituci, kterou za veřejným účelem zřizuje stát. Exekuční řád Komoru zřizuje, stanoví její orgány a jejich působnost, ministr spravedlnosti jmenuje část členů jejích orgánů a stát vykonává nad některými jejími činnostmi dohled.

41. Soud se zde shoduje s argumentací vyslovenou v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2023, č. j. 5 A 73/2020-42, ve kterém jsou jednotlivá kritéria blíže rozebrána. Soud rovněž podotýká, že v moderní době nelze charakter veřejné správy kvalifikovat výlučně jako správu vrchnostenskou (viz HENDRYCH, Dušan, a kol. Správní právo: obecná část, 8. vydání, Praha 2012, C. H. Beck, str. 5). Odkaz žalované na článek KORBEL, František, PRUDÍKOVÁ, Dana, HRADÍLEK, Šimon, ŠIDLO, Jan. Velká novela zákona o svobodném přístupu k informacím. Právní rozhledy, 2023, č. 4, s. 117, tento závěr nezpochybňuje, nadto uvedený odkaz neposkytuje pro posouzení nynější věci konkrétní vodítko.
42. Centrální evidence exekucí je dílem veřejným a dílem neveřejným seznamem, který je veden, provozován a spravován žalovanou. Je proto jednoznačně dáno, že se jedná o činnost svěřenou žalované zákonem. Vedení, provoz a spravování centrální evidence exekucí je přitom nutno považovat za výkon veřejné správy. Již z těchto znaků plyne, že nejde o službu poskytovanou Komorou na základě soukromé autonomie, ale o zákonem uloženou činnost vykonávanou ve veřejném zájmu a v režimu veřejného práva.
43. V této souvislosti je relevantní odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 As 132/2018-59, který se týkal vydávání karnetů A.T.A. podle § 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb. Nejvyšší správní soud v něm akcentoval jedinečné postavení Hospodářské komory ČR, neboť žádný jiný subjekt nebyl k této činnosti oprávněn. Závěr o výkonu veřejné správy při vedení centrální evidence exekucí podporuje také komentář k exekučnímu řádu [srov. MOLÁK, Stanislav, KREJSTA, Jan, JAROŠ, Vojtěch, KOCINEC, Jaroslav, KÜHN, Zdeněk, ŠTIKA, Martin, TOMAN, Antonín, VACULÍK, Libor, WOLFOVÁ, Jitka. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů – komentář, Praha 2023, Wolters Kluwer, komentované ustanovení § 125, autor komentovaného ustanovení VACULÍK, Libor], dle kterého je centrální evidence exekucí *veřejný seznam vedený Exekutorskou komorou ČR, jehož původním a primárním účelem je v souladu s relevantními právními předpisy evidovat informace o vedených exekučních řízeních a tyto údaje za dále stanovených podmínek poskytovat veřejnosti. Komukoli se tak umožňuje ověřit si, zda je vůči němu či jakékoli jiné konkrétní osobě vedena exekuce či nikoli. Taková informace je důležitá zejména pro účastníky závazkových vztahů, kteří tak mají možnost si předem vzájemně zkontrolovat majetkovou situaci svého smluvního protějšku či si ověřit, zda lze vůbec naplnit materiální podstatu smluvního vztahu s ohledem na případný zákaz dlužníka nakládat se svým majetkem v důsledku generálního inhibitoria. Ostatně i z jinak strohé důvodové zprávy vyplývá, že „[ú]čelem této evidence je rovněž usnadnit účastníkům důkazní povinnost týkající se dobré víry při nabývání majetku, neboť v případech zveřejnění exekuce na centrální adrese nemůže nabyvatel tvrdit, že při převodu věci o exekuci ničeho nevěděl“. Centrální evidenci exekucí proto jako zdroj informací nezbytných pro evaluaci klientů využívají například i banky či jiné úvěrové společnosti. Vedení centrální evidence exekucí tudíž má veřejnoprávní povahu a je tak výkonem veřejné správy.*

44. Jestliže je vedení, provoz a správa centrální evidence exekucí výkonem veřejné správy svěřeným žalované zákonem, pak informace o odměnách, které žalovaná za poskytování údajů z této evidence přijímá, a informace o počtu zpoplatněných dotazů do této evidence bezprostředně souvisejí s touto veřejnosprávní činností. Pro posouzení podle § 2 odst. 5 ZSvInf není rozhodné, zda jsou tyto příjmy následně součástí vlastních prostředků Komory a zda Komora ne hospodářsky s prostředky státního rozpočtu. Rozhodné je, že požadované informace vypovídají o zákonem svěřené činnosti žalované, nikoli o aktivitě stojící mimo její veřejnosprávní působnost.
45. Na závěru o veřejnoprávní povaze vedení, provozu a správy centrální evidence exekucí nemění nic žalovanou uvedená judikatura (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 A 227/2018-84). Není sporné, že žalovaná má vedle zákonem svěřených veřejnosprávních úkolů také vnitřní stavovskou a organizační dimenzi své činnosti. To však neznamená, že by vedení centrální evidence exekucí bylo možné zařadit mezi činnosti stojící mimo rámec zákonem svěřené veřejné správy. Právě naopak, k vedení, provozu a správě centrální evidence exekucí byla žalovaná povolána přímo zákonem.
46. Již shora zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2023, č. j. 5 A 73/2020-42, žalovaná dezinterpretuje, protože jeho vyzněním naopak je, že profesní samosprávné komory jsou veřejnými institucemi ve smyslu § 2 odst. 1 ZSvInf. Žalovaná též dezinterpretuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2017, č. j. 11 A 117/2017-43, byť žalovanou citovaná pasáž o nemožnosti automaticky implikovat veřejnoprávní povahu soukromých prostředků souvisejících s veřejným charakterem centrální evidence exekucí v rozsudku figuruje, žalovaná tuto část vytrhla z kontextu, protože soud v uvedeném rozsudku naopak žalované vytkl, že k závěru o soukromém charakteru těchto prostředků dospěl nepřezkoumatelně. Odkaz na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. IV. ÚS 1146/16, také není příhodný, protože Ústavní soud v daném řízení posuzoval společnost ČEZ, a.s., z hlediska struktury jejích akcionářů, ne z hlediska toho, že cena dodávek elektrické energie je regulována.
47. Pokud jde o usnesení kompetenčního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2019, č. j. Komp 2/2018-49, věnoval se Nejvyšší správní soud tomu, že soudní exekutor nevykonává veřejnou správu, nýbrž soudní činnost, a proto nespadá pod § 2 odst. 2 ZSvInf. Žalovaná jako profesní komora ovšem sama o sobě nevykonává soudní činnost, naopak vykonává (mimo jiné) správní činnost, a proto nelze ztotožnit její postavení s postavením soudního exekutora.
48. Nepřílehlavý je i odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 272/2015-65. V dané věci se řešila povaha Církve československé husitské jako náboženské společnosti. Povaha náboženských společností, které mají ústavně garantované právo na samosprávu dle čl. 16 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je ovšem zcela nesrovnatelná s postavením žalované – byť v případě církví a náboženských společností lze také hovořit o samosprávě, samospráva těchto organizací není srovnatelná se zájmovou či profesní samosprávou zákonem zřízených profesních komor. Obdobně nepřilehlavý je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 6 As 43/2017-46, ve kterém se řešila povaha Komunistické strany Čech a Moravy jako politické strany. Žalovaná nadto tento rozsudek dezinterpretuje v tom, že se netýkal žalovanou tvrzené neurčitosti pojmu

informací vztahujících se k veřejné správě, nýbrž neurčitosti pojmu veřejná instituce. V nyní posuzované věci je však nepochybné, že se jedná o veřejnou instituci.

49. Soud shledává, že vedení, provoz a správa centrální evidence exekucí je výkonem veřejné správy a spadá do rámce § 2 odst. 5 ZSvInf. Uvedené ustanovení přitom soud nevnímá jako neurčité – vyžaduje jednoznačný zákonný základ činnosti profesní komory a současně to, aby tato činnost byla výkonem veřejné správy svěřeným profesní komoře zákonem. Jak bylo vyloženo výše, tak tomu je i v případě vedení a správy centrální evidence exekucí. Povinnost sdělit informace související s provozem, vedením a správou centrální evidence exekucí tedy neporušuje čl. 11, čl. 26 odst. 1 ani čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jedná se o povinnost žalované nerozlučně spjatou s její veřejnoprávní činností. V tomto rozsahu proto napadené i prvostupňové rozhodnutí spočívají na nesprávném právním výkladu § 2 odst. 5 ZSvInf.
50. Je třeba uzavřít, že otázky žalobce pod písm. b) až e) žádosti spadají pod § 2 odst. 5 ZSvInf, protože se týkají přímo a výlučně informací souvisejících s provozem, vedením a správou centrální evidence exekucí. Žalobce se konkrétně ptá na výši příjmu ze zpoplatněných dotazů do centrální evidence exekucí, na počet těchto dotazů, na počet zákazníků překračujících hranice uvedené v žádosti a na anonymizované počty dotazů u uživatelů evidence, kteří přesáhli milion dotazů. Uvedené informace se vztahují k zákonem svěřené veřejnosprávní působnosti žalované. Žalovaná proto nemohla žádost v tomto rozsahu odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) ZSvInf. Tím není předjímáno, zda při věcném vyřízení žádosti mohou být dány zákonné důvody pro neposkytnutí některé z požadovaných informací.
51. Oproti tomu bod žádosti označený výše pod písm. a), jímž žalobce požadoval sdělení obrátu žalované za rok 2024, je obecnější než ostatní body žádosti, neboť není omezen pouze na příjmy z provozu centrální evidence exekucí. Nelze jej proto odůvodnit jen vazbou na § 125 exekučního řádu. Ani tato okolnost však sama o sobě nevede k závěru, že by se požadovaná informace nevztahovala k působnosti žalované ve smyslu § 2 odst. 5 ZSvInf. Hospodaření Komory není čistě soukromou aktivitou oddělenou od její zákonné existence. Exekuční řád Komoru zřizuje jako samosprávnou stavovskou organizaci, stanoví její orgány, upravuje zdroje jejích příjmů a svěřuje jejím orgánům působnost při schvalování rozpočtu, hospodaření a kontrole hospodaření. Informace o celkovém obrátu Komory tak vypovídá i o finančním zajištění zákonem svěřené činnosti profesní samosprávy, nikoli jen o činnosti zcela mimo rámec veřejné správy. Při posouzení podle § 14 odst. 5 písm. c) ZSvInf je rozhodné, zda požadovaná informace leží zcela mimo působnost povinného subjektu. To u údaje o celkovém obrátu zákonem zřízené profesní komory, jejíž hospodaření je exekučním řádem institucionálně upraveno, dovodit nelze. Žalovaná proto nemohla ani tento bod žádosti odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) ZSvInf s odůvodněním, že se nevztahuje k její působnosti.
52. Tím soud nepředjímá, zda při věcném vyřízení žádosti mohou být u jednotlivých údajů dány zákonné důvody omezení práva na informace; ty však nebyly předmětem posouzení při odložení žádosti pro nedostatek působnosti.
53. Skutečnost, že je v obou písemnostech uveden Mgr. Libor Vaculík, sama o sobě neprokazuje, že by o věci v obou stupních rozhodovala totožná osoba. Rozhodné je, který orgán

rozhodnutí vydal a nesl za ně odpovědnost. Napadené rozhodnutí bylo vydáno prezidentem Komory, zatímco prvostupňové vyřízení žádosti bylo vydáno Komorou v prvním stupni. Samotná účast stejného pracovníka na administrativním či odborném zpracování obou písemností nezakládá bez dalšího nezákonnost napadeného rozhodnutí.

54. Soud se samostatně nezabýval otázkou, zda požadované informace naplňují znaky obchodního tajemství. Prvostupňové ani napadené rozhodnutí totiž nebylo založeno na § 9 ZSvInf, nýbrž na závěru, že požadované informace se nevztahují k působnosti žalované. Námitka žalobce, že žalovaná nevyložila existenci obchodního tajemství, proto nemůže být samostatným důvodem zrušení rozhodnutí. Bude-li žalovaná případně v dalším řízení obchodní tajemství uplatňovat jako důvod odmítnutí žádosti nebo její části, bude povinna naplnění zákonných podmínek řádně odůvodnit.
55. Soud závěrem zdůrazňuje, že v nynějším řízení posuzoval pouze zákonnost odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) ZSvInf. Dospěl k závěru, že požadované informace se vztahují k působnosti žalované ve smyslu § 2 odst. 5 ZSvInf, a žalovaná proto nemohla žádost odložit s odůvodněním, že požadované informace do její působnosti nespádají. Soud však tímto závěrem nepředjímá, zda při věcném vyřízení žádosti mohou být dány jiné zákonné důvody pro odmítnutí žádosti nebo její části. Takové důvody nebyly předmětem napadeného rozhodnutí; v dalším řízení se jimi žalovaná bude zabývat tehdy, dospěje-li k závěru, že v případě některé z požadovaných informací přicházejí v úvahu.

VII.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil z důvodu nezákonnosti a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Protože soudem vytýkané vady se týkají v plném rozsahu i prvostupňového rozhodnutí, zrušil soud i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
57. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaná v dalším řízení zohlední, že všechny žalobcem požadované informace se vztahují k její působnosti ve smyslu § 2 odst. 5 ZSvInf, takže žádost nelze znovu odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) ZSvInf z důvodu, že by se požadované informace k její působnosti nevztahovaly. Žalovaná proto žádost věcně vyřídí; informace poskytne, případně vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo její části, shledá-li existenci některého ze zákonných důvodů omezení práva na informace.
58. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, přičemž výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu